

Розділ перший

Сьогодні

Коли в п'ятницю вранці ранньолистопадовий вітер гнав Медді Крейсі стежкою, що виляся від Гай-котеджу вздовж урвища, їй важко було не думати про свого світловолового, сіроокого чоловіка з пустотливою усмішкою та прихливою вдачею. Не зводячи погляду з бурхливого моря, вона вкотре подумки звернулася до чоловіка: *Ейді, де ти? Що ж сталося тієї ночі?* Ейді Остін виконав свій трюк зі зникненням однієї грудневої ночі близько семи років тому, і відтоді життя Медді визначали таємниця та брехня.

Що за таємниця? Медді не розповіла Ейді, що вагітна. Підіймаючи комір, щоб захиститися від холоду, вона подумки перерахувала причини. Він був пригнічений їхніми фінансовими труднощами. Вони не планували вагітність і останнього разу, коли вона підняла цю тему, він оголосив, що не готовий до дітей. І, можливо, це гормони зробили Медді недовірливою, та її не покидала підозра,

що він може запропонувати аборт. Тепер, коли Лайла стала сміхотливою, жвавою шестирічкою і центром світу Медді, жінка почувалася винною за те, що взагалі таке про нього думала. Та їй усе ж було цікаво, чи він якось відчув, що насувається нова відповідальність.

Точніша назва для брехні, — думала вона, звернувши зі стежки додому, — «очікування інших». Селяни думали, що тоді вона залякла від страху через зникнення свого чоловіка. Насправді ж, коли вона стояла й дивилася, як поліцейські собаки прочісують стежку на кручі, поки гелікоптер обшукує в усіх напрямках зимове море, Медді була розлючена.

Щоб веселий і млявий Ейді завдав собі шкоди? У це вона не вірила.

Щоб заметіль здула його з кручі, коли Ейді все життя знав, яка небезпечна стежка над урвищем? Можливо, але малоймовірно.

Щоб Ейді покинув Медді на самоті з боргами та бідою? Так. Оце відчувалося правильно. Вони були разом ще зі старшої школи, та подорослішала з них лише Медді.

Але її серце м'якшало, коли вона згадувала їхні щасливі часи. Вечірки, які вони влаштовували, лише аби всю ніч танцювати удвох повільні танці. Відпустки в Іспанії чи Греції, коли вони читали на пляжі або хлюпалися в морі. Ейді, дитя скупих батьків, бунтував проти свого виховання, активно і з насолодою витрачаючись на розваги й — задля справедливості — на Медді, осипаючи її прикрасами та гарним одягом.

Чи була вона відповідальною за його перетворення із люблячого чоловіка на чоловіка, загнаного в кут? Купівля зубожілого Гай-котеджу була її ідеєю, яку підживлювало її бачення їхнього щасливого, радісного життя разом — незмінного, лише з чудовим краєвидом на море.

Але Гай-котедж виявився чорною дірою. Ейді хотів його продати. Медді вважала, що їм просто потрібно багато працювати та ще більше економити. Поворотний момент настав, коли всі обговорення почали зводитися до сварок і Медді не дозволила Ейді заобіймати її до зміни своїх поглядів. Ейді казав, що зновучувається наче в дитинстві, коли всі його пропозиції, навіть щодо дрібниць, натикалися на категоричне «ні».

Відколи Ейді зник, Медді не лише зробила Гай-котедж придатним для життя, але й сама стала платоспроможною, здаючи його в оренду. Тим часом вони з Лайлою жили з Руті, двоюрідною бабусею Медді, що мала вади зору. Руті завжди виявляла до Медді ту любов, на яку Лінда, мати дівчини, була нездатна, тож тепер Медді піклувалася не лише про Лайлу, а й про Руті.

Високо на мисі, який наче вивергнувся із соляних боліт у гупаючий прибій, Нельсонів пересип першим вітав крижане повітря океану, що вривалося з Північного моря. Свіжий порив вітру штовхнув Медді, й вона заточилася, посилаючи рвучкому вітру гучне «Гей!».

— Базікати до себе — перша ознака божевілля, — відповів чоловічий голос із норфолкським акцентом у кожній голосній. — Еге ж, Крейзі Мед?

Медді притримала розбурхане вітром волосся, аби глянути на власника голосу — Гаріса Соулі, давнього друга Ейді та давню кістку в її горлі.

— Не називай мене так.

Він лише засміявся. Неохайне волосся стояло сторч.

Чортів Гаріс. Мало того, що він найкращий друг Ейді, минулого року, після кількамісячних стосунків, він кинув найкращу подругу Медді, Елоїз. Щоразу, як вона його бачила, у ній закипало обурення, а бачила вона його часто, адже вони обоє жили у тій самій цяточці на мапі Норфолку.

Повернувшись до Гаріса спиною, вона відвернулася й від моря і пройшла останні кілька ярдів Маршв'ю-роуд, перш ніж звернути на Друді-роуд біля кам'яної будівлі з двосхилим дахом — пабу «Герцог Бронте». Тоді вона звернула ліворуч на Ювілейну вулицю. Котеджі там визирали з-понад самшитових живоплотів, а замерзле опале листя вкривало тротуар. Медді побачила значно привітнішу жительку села, що йшла їй назустріч.

— Привіт, Делло! — гукнула вона.

Подруга Руті Делла зазвичай охоче відвідувала Руті, коли Медді треба було відлучитися надовше.

Делла засяяла, кутаючись у кокон пальта, сиве волосся розвівалося на вітрі.

— Закладаюся, матимемо ще одну паскудну зиму. Нельсонів пересип такий високий і відкритий, найхолодніше місце у Норфолку.

Медді здригнулася від подмуху крижаного вітру в шию.

— Шалена у нас погода.

— Піду додому пити гарячу каву, — оголосила Делла, і Медді продовжила шлях до свого любого дому. «Паду-би» — будинок із червоної цегли з ромбовидною решіткою на вікнах — розташувався в кінці саду, ще одного підопічного Медді. Проминувши навіс над ганком, вона радо ступила в мощений каменем передпокій під балковою стелею.

— Руті, я вдома. Із сушаркою в Гай-котеджі нічого такого. То квартиранти, Гарт і Ліана, примудрилися защемити в ній блискавку від одягу. Я висмикнула її плоскогубцями. Стягнувши пальто, вона зняла шпильку у формі метелика, аби розгладити довге каштанове волосся після поединку з вітром, закрутила його і закріпила метелика знову. Спершу вона відмовилася від стрижок, щоб зекономити, але зараз їй навіть подобалася її густа грива волосся. Вона стільки часу ходила в практичних джинсах і теплих джемперах, що зміна гульок, кіс та маленьких кісок надавали бодай якусь нотку розмаїття.

Двері вітальні були привідчинені, й вона увійшла крізь них, подумки вже розпалюючи піч та готуючи гарячі напої.

— Зустріла того гівнюка Гаріса... — вона різко зупинилася.

Темний чоловік зі щетиною ввічливо підвівся з крісла.

— Добридень? — запитально мовила вона, а її погляд перестрибнув на Руті, чії товсті окуляри поблискували у світлі лампи. Сиве волосся оповивало її лице, а низьке

тіло з роками розпливлося так, що важко було розрізнити, де складки її улюбленого оверсайзного кардигана, а де — самої Руті. Попри проблеми із зором, вона зносила свої вісімдесят років з легкістю.

— Це Раферті, — сухо сказала Руті без своєї звичної усмішки. — Він каже, я працювала з його батьком.

Голос Руті звучав так дивно, що Медді перетнула кімнату і взяла її за руки.

— Ти його знаєш? Це була добра ідея — впустити його? Ти могла сказати Алексі подзвонити мені, я б одразу повернулася, — вона нахмурилася до чоловіка, але він і сам спохмурнів і мав занепокоєний вигляд.

— Як ви вже напевно здогадалися, у Руті проблеми із зором. Я Медді, її онука й доглядальниця, — вона не завжди заморочувалася над тим, щоб додати «двоюрідна» до «онука».

Чоловік прокашлявся.

— Я не хотів тривожити вас, але був би радий поговорити з пані Вілсон. Я намагаюся декого відшукати. Це доволі важливо для моєї сім'ї.

Медді зміряла чоловіка пильним поглядом, і блакитні очі — яскравіші за її власні, нудного сіро-коричневого кольору — стійко його зустріли. Вона повернулася до Руті. Чи то розігралася уява Медді, чи то бабуся справді зблідла?

— Ти могла знати його батька?

Руті видала дивний смішок.

— Ще не знаю. У нього не було часу на якісь подробиці, окрім того, що батько був військовим. Я знала багато

військовослужбовців, — тремтячими пальцями Руті торкнулася свого чола. — Думаю, краще мені вислухати, навіщо він приїхав, люба.

Медді інстинктивно звикла захищати Руті, тож не оминувала увагою тремтіння, але згадка про армію заспокоїла її. Руті була цивільною особою при Міністерстві оборони, на посаді, що вимагала від неї підписання угоди про нерозголошення державної таємниці. Спочатку прикріплена до гарнізону Олдершот у Гемпширі, вона зрештою повернулася до Нельсонового пересипу і пропрацювала останні роки перед пенсією, надаючи послуги з підтримки Міністерству оборони в Норфолку. Медді було дев'ять, коли Руті приїхала додому. Дідусь Герберт саме помер, і бабуся Елсі, сестра Руті, тонула у відчаї, тож Руті стала її рятівним колом. Медді й сама вхопилася за неї.

Вона прикусила губу, жонглюючи своїми обов'язками. Руті була при повному розумі, але слабкий зір робив її вразливою.

— Я скоро муситиму піднятися до Гріна, зустріти шкільний автобус. Попросити пана Раферті прийти іншим разом?

— Я Раф, — вклинився він. — Якщо хочете перевірити документи, у мене є водійські права. Я був заступником завуча в Академії Мартінгейл-роуд у Нортгемптонширі до кінця літнього семестру, тож я доволі шанована людина.

Медді повернула голову, аби ретельніше роздивитися його. Він не видався їй надто шанованим. Пошарпані джинси й цупке худі були схожого сірого кольору, темне